

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Orator Christianvs Caroli Regii E Societate Iesv

Reggio, Carlo

Romæ, 1612

Loci ad vitanda peccata Venialia, & contra Tepiditatem. cap. 42.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68672)

vobis qui ridetis, non addidit monachis, & multa similia. Hoc est planè (ait ibi Chrysoft.) quod orbem vniuersum euerit quod Monachis opus esse arbitramur, summa vitæ bene agendæ diligentia, cæteris licere negligenter viuere omnibus dicitur, contendite intrare per angustam portã, omnibus, qui vult venire post me abneget semetipsum, & tollat crucem suam, omnibus, estote perfecti sicut & Pater vester cælestis perfectus est, cum ergo ita sit, debet noster Concionator esse instructus ad docendum etiam hanc viam perfectionis, vt saepe Paulus facit in suis Epistolis cuiusmodi sunt quæ ad Col. habet Verbum

Col. 3.

1. Cor. 12.

Philipp. 1.

Christi habitat in vobis abundanter, vt probetis potiora. Et æmulamini charismata meliora, & ad Phil. ait, testis mihi est Deus quomodo cupiam omnes vobis in visceribus Iesu Christi, & hoc oro vt charitas vestra magis, ac magis abundet, in sciëntia, & in omni sensu, vt probetis potiora, vt sitis sancti, & sine offensa in diem Christi repleti fructu iustitiæ per Iesum Christum

Col. 1.

in gloriam, & laudem, & quod alibi posuimus ad Col. Docentes omnem hominem in omni sapientia, vt exhibeamus omnem hominem perfectum in Christo Iesu, Quasdam tamen materias singulares aliquorum, quæ ad gradum altissimæ contemplationis pertinent, & cuiusdam extraordinariæ virtutis altitudinem, non laboret concionator afferre in suis ad populum concionibus, cum sint res supra communem Dei prouidentiam, & sanctorum ordinariam perfectionem, quarum rerum populus non est facile capax.

Argumenta ad vitanda peccata venialia, & contra

Tepiditatem. Cap. XLII.

Subijciam hic etiam locos in quibus argumenta possit elicere orator noster vt persuadeat à peccatis venialibus quantum possumus abstinendum esse. Deinde alios ad expellendam ex animis Tepiditatem, hæc enim duo sunt quæ maximè vitæ spiritualis progressum, & perfectionem impediunt; Contra peccatum veniale. Primò potest declarari periculum incurrendi lætalia, nam ad hoc exitium viam aperiunt leuia, si paruifiant & parua semina ingentem educunt molem. Secundò peccatum veniale est verè peccatum, & animam maculat quæ licet gratiam non tollat, tamen turpe est ibi apparere maculatam animam vbi gratiæ nitor, & pulchritudo adest, sicut macula etiam leuis in veste pretiosa gemmis, auroque contexta multum dedecet,

Peccata Venialia vitanda.

ces, splendida etenim vestis vt loquitur Nazianzenus luculentiores sunt fordes. Et ingentem flammam perexigua quoque scintilla excitat, & viperæ semen homini sæpe exitium inuexit proinde cura, vt leuissimam quoque noxam effugias.] Tertio consideranda Dei liberalitas in dono gratiæ suæ, quam communicat, ex hoc namque apparet tanto esse maiorem desidiæ, non curantis has etiam leues maculas, quanto est maior Dei munificentia in dando; videtur enim hoc redundare in contemptum donatoris, ac doni. Quarto per hæc peccata venialia impeditur progressus gratiæ, ac virtutum vsus, quia feruor charitatis minuitur; ac tepescit, prudentiæ item ob incautam viuendi rationem, humilitatis dum nimium homo sibi confidit, diligentia ob acediã; multæ Dei inspirationes, & auxilia impediuntur, aperitur via ad multas têtationes hostium nostrorũ, debilitantur nostræ vires ad resistendum. Quinto Dei voluntas est proponenda prohibentis has culpas, quæ à nobis est magni facienda. Sexto Deus sæpe punit etiam has culpas, vt probat Basil. allatis multis ex scriptura exemplis, & purgatorium pro his culpis destinatum est. Septimo ostendenda cuiusuis peccati grauitas ex Doctrina Patrum maximè Augustini, qui docent nunquam licere peccatum vllum committere propter quodcũque bonum acquirendum, vel damnum vitandum. Octauo exempla Sanctorum etiam id persuadent. Lege Greg. in 2. Psal. penitentialem.

In Matt.
19.
In Sct. 13.

Serm. de
iudicio Dei.

Contra Tepi
ditatem loci.

Contra Tepiditatem verò faciunt hi loci. Primò tepiditatis turpitude quàm bene describit Bernar. Est (inquit) inuenire homines pusillanimes & remissos deficientes sub onere, virga, & calcaribus indigentes, quorum remissa letitia, pusillanimitas est tristitia, quorum breuis & rara compunctio, animalis cogitatio, tepida conuersatio, quorum obedientia sine deuotione, sermo sine circumspectione, oratio sine cordis intentione, lectio sine ædificatione, quos vix gehennæ metus inhibet, vix pudor cohibet, vix frenat ratio, vix disciplina coercet, non tibi horum vita inferno appropinquare videtur? Secundò tepidus est iniuriusus gratiæ Dei, cuius est proprium ad vltiora mouere & ad perfectiora; Item Christi laboribus ac meritis, quæ ad progressum excitant, diuinis inspirationibus per quas Deus cor nostrum pulsat excitatque ad operandum; Rursum Sacramētis quæ negligenter suscipit, Verbo Dei cui tam male respondet, Sanctorum & Angelorum patrocinij. Tertio sunt tepidi, sæpe admonitionum incapaces, adeo vt Deus ex sententia Da-

Serm. 8. de
Accens.

- Coll. 4. e.* nielis Abbatis apud Cass. doctoribus præcipiat vt ab his tepidis admonendis, docendisque discedant ne semen doctrinæ diuinæ male pereat, & alijs vacent iuxta illud Hierem. Hæc dicit Dominus Nouate vobis Nouale, & nolite serere super spinas.
- Hier. 4.*
- Prou. 19.* Quartò affert secū tepiditas in spiritalibus soporē vt in Pro: dicitur & Dauid dormitauit (inquit) anima mea præ tedio, animū dicit nō corpus, quia teste Cassiano ab omni contēplatione virtutum, & intuitu spiritalium dormitat anima, quæ perturbationis huius telo fuerit sauciata: vnde etiam illud malum sequitur quod tepidi anima per mundi, & carnis desideria sese diffundit teste sapiente; In desiderijs est omnis ociosus. Quintò huic sopori annectitur quædam ariditas animæ, ac sterilitas dū diuinis destituitur consolationibus, vt in Prou. dicitur, propter frigus piger arare noluit, mendicabit igitur æstate, & non dabitur ei. Ac meritò hic status hominis tepidi dicitur sterilitas penuria, & fames. Sextò adde quod inanem fiduciam, & arrogantiā fouet tepiditas, dum sibi homo blanditur, quia non videt se in apertis peccatis esse, sed habet externam aliquam virtutum speciem, ideoque aliorum consilia non curat, estque periculum ne in statum duri cordis dilabatur, & fiat ruina magna. Ap. Dicis quia diues sum, & nullius egeo, & nescis quia miser es, & miserabilis, & nudus, & pauper & cæcus. Septimò magnum periculum est tepido ne fructum antea actæ vitæ perdat In Prou. qui mollis est, & dissolutus in opere suo, frater est suæ opera dissipantis. Octauò periculum ne à Deo abijciatur vt dicitur in Apo: vtinam calidus aut frigidus esses, sed quia tepidus es incipiam te euomere ex ore meo, est enim huiusmodi homo instar aquæ tepida, quæ Dei stomacho nauseam & vomitum parit.

Affectus Diuini Amoris excitandus. Cap. XLII.

1. Io. 4.

Perfectio Christiana quam in hac Via Vnitiua docemur maxime, consistit in quadam coniunctione animæ cum Deo, hæc autem coniunctio per charitatem fit, vt dilectus Christi discipulus docet, dicens Deus charitas est, & qui manet in charitate in Deo manet, & Deus in eo, quæ charitas cum perfecta est, non solum impedimentum peccati mortalis omnino excludit, non solum à venialibus, & leuioribus culpis animam quantum fieri potest in hac vita liberat, & cōtra tepiditatis malum strenuè pugnat de quibus iam dictum est, sed etiam omnium virtutum